

Sygn. akt VII Ka 952/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Sędziowie: SO Magdalena Chudy (spr.)

SO Karol Radaszkiewicz

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosława Zelent

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013r.

sprawy oskarżonego S. B.o przestępstwo z art. 306 kk, art. 291§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie

z dnia 19 lipca 2013r. sygn. akt II K 1/13

orzeka:

I zaskarżony wyrok zmienia w ten tylko sposób, iż w odniesieniu do orzeczonej w pkt.I b kary grzywny ustala wysokość jednej stawki grzywny na kwotę 50zł (pięćdziesiąt złotych),

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A w W. kwotę 520 zł (pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. B. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 9 września 2009 r. do 16 września 2009 r. w M., działając wspólnie i w porozumieniu z K. R. podrobił znaki identyfikacyjne koparki J. o numerze VIV: (...)w ten sposób, że dostarczył K. R. wymienioną koparkę oraz czystą tabliczkę znamionową, na które to koparce K. R. zaspawał fragment nadwozia z numerem VIN, a następnie w tym miejscu wybił za pomocą numeratorów numerem VIN o treści (...), tj. o przestępstwo z art. 306 k.k.;

II. w dniu 16 września 2009 r. w M. nabył od K. R. za kwotę 80.000 zł uzyskaną za pomocą czynu zabronionego koparkę marki J. (...)o nr rej. (...), nr VIN (...)o wartości 135.600 zł, tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, wyrokiem z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt II K 1/13:

I. oskarżonego S. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

a) za czyn opisany w punkcie I na podstawie art. 306 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. za czyn opisany w punkcie II, z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się na szkodę (...) S.A. w W. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k., skazał go na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 150 złotych;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu jedną łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i ośmiu miesięcy;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 2;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 1.200 tytułem poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz obrońca oskarżonego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - (...) S.A. w W., zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że :

- oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona dwóch niezwiązanych ze sobą czynów określonych w art. 306 k.k. i art. 291 § 1 k.k., podczas gdy podjęcie przez niego określonych zachowań, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, winno skutkować przyjęciem, że oskarżony popełnił jeden czyn zabroniony określony w przepisach art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., w zw. z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

- oskarżony nie odpowiada za wyrządzoną przestępstwem szkodę, w sytuacji, w której szkoda poniesiona przez (...) S.A. w W., stanowi szkodę rzeczywistą, wynikłą bezpośrednio z popełnionego przez oskarżonego czynu zabronionego, istniejącą w chwili orzekania, a polegającą na tym, iż uprawniony (...) S.A. w W. odzyskał należący do niego przedmiot po upływie dwóch lat jego użytkowania przez oskarżonego i tym samym uzyskana z jego sprzedaży cena była niższa aniżeli wartość wypłaconego uprzednio odszkodowania.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę opisów czynów przypisanych oskarżonemu i przyjęcie, iż popełnił jeden czyn zabroniony polegający na tym, iż działając od września 2009 r. do co najmniej listopada 2009 r., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) SA w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy, w kwocie 18.072 zł stanowiących różnicę pomiędzy wartością odszkodowania wypłaconego z tytułu rzekomej kradzieży koparki (...) a ceną uzyskaną z tytułu jej późniejszej sprzedaży przez (...) SA w W., w ten sposób, że dostarczył K. R. czystą tabliczkę znamionową, na której K. R. naniósł nowe numery identyfikacyjne VIN (...), które wcześniej naniósł na nadwozie wskazanej koparki w miejsce pierwotnego numeru VIN (...), po czym wskazaną koparkę jako utraconą na terytorium Niemiec, faktycznie sprzedając przywłaszczoną koparkę oskarżonemu S. B. za cenę 80.000 zł, w sytuacji, w której jej wartość rynkowa wynosiła co najmniej 135.600 zł;

- orzeczenie wobec oskarżonego S. B., na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W. kwoty 18.072 zł;

- ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mrągowie.

Obrońca oskarżonego zaskarżył orzeczenie w części, a mianowicie:

a) w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt Ib wyroku w części ustalającej i dodającej do opisu czynu, iż zarzucane oskarżonemu przestępstwo kwalifikowane z art. 291 § 1 k.k. popełnione zostało na szkodę (...) S.A. w W.;

b) w zakresie rozstrzygnięcia o karze grzywny za czyn wymieniony w punkcie II aktu oskarżenia.

Apelujący wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, iż przestępstwo paserstwa popełnione przez oskarżonego popełnione zostało na szkodę (...) S.A. w W., co w konsekwencji doprowadziło do sformułowania błędnego opisu czynu przypisanego oskarżonemu.

Nadto skarżący zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary grzywny, przejawiającą się w orzeczeniu kary rażąco wysokiej.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez:

1) zmianę opisu czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k. poprzez wyłączenie z tego opisu stwierdzenia, iż przestępstwo popełnione zostało na szkodę (...) S.A. w W.;

2) orzeczenie wobec oskarżonego zamiast dotychczasowej kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 150 zł, nowej kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wskazała, że na uwzględnienie zasługuje jedynie sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny za czyn ujęty w ramy kwalifikacji prawnej z art. 291 § 1 k.k. Pozostała zawartość merytoryczna wywiedzionych środków odwoławczych jest pozbawiona racji i jako taka nie mogła wywrzeć oczekiwanych przez skarżących skutków.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Rejonowy po dokonaniu prawidłowej, zgodnej z treścią art. 7 k.p.k. oceny dowodów i opartych na niej, a stanowiących podstawę rozstrzygnięcia o istocie sprawy ustaleń - nie kwestionowanych zresztą przez oskarżonego - w pełni zasadnie przyjął za udowodnione sprawstwo M. B.. Nie ulega bowiem wątpliwości fakt, że oskarżony w miejscu i w czasie przyjętym przez Sąd pierwszej instancji w opisach czynów działając wspólnie i w porozumieniu z K. R. podrobił znaki identyfikacyjne koparki J. oraz nabył od wymienionego za kwotę 80.000 zł uzyskaną za pomocą czynu zabronionego koparkę marki J. (...). Z ustaleniami tymi w pełni korespondowała zaproponowana przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia i przyjęta przez Sąd pierwszej instancji kwalifikacja prawna czynów oskarżonego z art. 306 k.k. oraz art. 291 § 1 k.k.

Na tle prawidłowych ustaleń faktycznych i poprzedzającej je oceny dowodów, stwierdzić należy, że nie zasługują na uwzględnienie zarzuty polemizujące ze sferą faktyczną zaskarżonego wyroku. Zauważyć wypada, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wskazuje na konieczność odmiennej oceny prawnej opisanych w zarzutach zachowań S. B. w kontekście kumulatywnej kalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Skarżący wzmacniając swoją argumentację stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 27 czerwca 2007r., sygn. akt III KK 9/07, wskazał, że oskarżony od początku wiedział, iż K. R. w ramach zawartej umowy leasingu jest użytkownikiem koparki i z powodu braku środków finansowych, grozi mu jej utrata, gdyż nie stać go spłatę rat leasingowych. Wiedza oskarżonego, według sugestii skarżącego odnosiła się również do tych okoliczności, zachowania K. R., które wskazywały, że wymieniony aby uniknąć utraty koparki zamierzał zgłosić jej kradzież, w celu

uzyskania odszkodowania od ubezpieczyciela i uwolnienia się od roszczeń leasingodawcy. Stwierdzić jednak wypada, że skarżący postulując konieczność inkryminowania zachowania oskarżonego również stosownie do przywołanych okoliczności, pomija tę kwestię, że wnioskowana zmiana stanowiłaby nieuprawnioną na tym etapie postępowania modyfikację wykraczającą poza ramy aktu oskarżenia. Wskazać należy, że wyjście poza ramy oskarżenia może nastąpić wtedy, gdyby w grę wchodziło przyjęcie - oprócz znamion czynu zarzucanego w akcie oskarżenia - ponadto innych zdarzeń lub znamion czynu w stosunku do czynu zarzucanego (rozszerzenie jego zakresu) albo zastąpienie go zupełnie innymi znamionami (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 grudnia 2012r., sygn. akt V KK 118/12). Przenosząc powyższe w realia niniejszej sprawy, zważyć należy, że wedle sugestii skarżącego, zachowanie S. powinno zostać rozszerzone o takie okoliczności jak działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego za pomocą podjęcia oszukańczych zabiegów, a następnie doprowadzenie go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przedmiotowe okoliczności nie były w przedmiotowej sprawie weryfikowane zarówno przez prokuratora, jak również przez Sąd pierwszej instancji w kontekście odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Jednocześnie skarżący w żaden sposób nie uzasadnił konieczności zastosowania art. 270 § 1 k.k. Wszak z dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych wynika, że działanie oskarżonego polegało na dostarczeniu K. R. czystej tabliczki znamionowej, na której wymieniony naniósł nowe numery identyfikacyjne VIN (...), które wcześniej naniósł na nadwozie wskazanej koparki w miejsce pierwotnego numeru VIN (...). W opisanym stanie faktycznym zachowanie oskarżonego dotyczyło podrobienia znaków identyfikacyjnych, które w sposób wyłączny penalizowane jest przez przepis art. 306 k.k.

Pomijając przywołane powyżej decydujące- w ocenie Sądu odwoławczego- argumenty, podważający skuteczność argumentacji skarżącego, stwierdzić należy, że wywodzenie w oparciu o dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, że oskarżony miał świadomość i chęć realizacji znamion przestępstwa oszustwa jest daleko niewystarczające dla uwzględnienia postulatu skarżącego. Sam fakt, że oskarżony znał plan działania K. R. nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko tego, że wprowadza w błąd inną osobę- pokrzywdzonego (...)-, ale także, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Wszak oceniając w sposób całościowy zachowanie S. B., stwierdzić należy, że uczestniczył on w podejmowaniu działań mających na celu legalizację pozostającej w leasingu koparki jako przedmiotu umowy cywilnoprawnej tj. jej sprzedaży przez K. R. i zakupu przez oskarżonego po okazyjnej cenie. Nie sposób natomiast wywodzić, że obejmował on swoją świadomością i kierunkowym zamiarem prowadzenie w błąd firmy ubezpieczeniowej (...), poprzez zgłoszenie fikcyjnej kradzieży wskazanego pojazdu.

Wbrew również sugestiom pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, za słuszny należy uznać pogląd Sądu pierwszej instancji wskazujący na brak postaw do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. Z uwagi na fakt, że rozważania w tej kwestii ściśle łączą się z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych sformułowanym w apelacji obrońcy oskarżonego, należy w pierwszej kolejności ustosunkować się do tego fragmentu środka odwoławczego. Zauważyć wszak należy, że obrońca oskarżonego polemizuje z ustaleniem Sądu meriti, że oskarżony przestępstwo paserstwa- ujęte w ramy kwalifikacji prawnej z art. 291 § 1 k.k.- popełnił na szkodę pokrzywdzonego (...) S.A. Zauważyć należy, że w realiach niniejszej sprawy legitymacja wskazanego podmiotu do działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego, z uwagi na posiadanie przymiotu pokrzywdzenia oparta jest na art. 49 § 3 k.p.k., który to przepis stanowi, że za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia. Przepis ten wskazuje na istnienie wyjątku od pojęcia pokrzywdzonego określonego z art. 49 § 1 k.p.k. zawierającego przymiot bezpośredniości pokrzywdzenia. Nie ulega wątpliwości ten fakt, że na skutek zgłoszenia fikcyjnej kradzieży ciągnika, (...) S.A. wypłaciło na rzecz (...) S.A. odszkodowanie w ramach polisy ubezpieczeniowej, a własność skradzionego sprzętu przeszła na rzecz ubezpieczyciela (k.97-99, k. 90). Okoliczności niniejszej sprawy wskazują zatem jednoznacznie, że ubezpieczyciel wypłacając odszkodowanie firmie leasingowej z tytułu skradzionego pojazdu, niejako wszedł w sytuację cywilnoprawną (...) S.A., będącego właścicielem koparki. Łącząc powyższe okoliczności z opisaną przez Sąd meriti czynnością wykonawczą podjętą przez oskarżonego w ramach przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., stwierdzić należy, że ustalenie o

popelnieniu przedmiotowego czynu na szkodę (...) S.A. jest ze wszech miar prawidłowe. Wszak S. B. (1) nabył od K. R. uzyskaną za pomocą czynu zabronionego koparkę. Nabycie oznacza uzyskanie przez sprawcę władztwa nad rzeczą od osoby nią bezprawnie władającej, za jej zgodą. Przy czym byt występku paserstwa uzależniony jest od dokonania wcześniej, przez inną osobę czynu zabronionego, w wyniku którego uzyskuje ona rzecz, a więc mienie o określonej wartości. Nabycie to musi wiązać się z pokrzywdzeniem prawnego właściciela rzeczy, gdyż jest dokonywane bez jego zgody. Rozważania skarżącego wskazujące, że do pokrzywdzenia właściciela doszło tylko w momencie przywłaszczenia mienia, natomiast kolejne czynności podejmowane wobec przywłaszczonej rzeczy de facto nie mają znaczenia dla faktu pokrzywdzenia są w ocenie Sądu odwoławczego nieprawidłowe. Obrót rzeczą skradzioną utrudnia w sposób istotny jej odzyskanie przez właściciela. Jest to zatem szczególnie groźna forma paserstwa, godząca w prawo własności i bezpieczeństwo obrotu prawnego (zob. A. Marek, Komentarz do art. 291 Kodeksu Karnego [w:] Kodeks Karny 2010).

Na tle omawianego zagadnienia, kolejną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia, a wynikającą z argumentacji przytoczonej w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest możliwość orzeczenia od oskarżonego S. B. na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. obowiązku naprawienia szkody. W tym zakresie stanowisko Sądu pierwszej instancji, wyrażające się w negatywnym dla pokrzywdzonego rozstrzygnięciu w przedmiocie jego wniosku złożonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. również jest słuszne i odpowiada prawu. Wskazać w pierwszej kolejności należy, że rzeczą Sądu odwoławczego nie jest kwestionowanie poglądów wyrażonych w judykatach Sądu Najwyższego z dnia 06 kwietnia 2011r., sygn. akt III KK 399/11 czy też z dnia 13 grudnia 2000 r., sygn. akt I KZP 40/00. Pierwsze z przywołanych orzeczeń oparte jest na konstatacji, że „sprawca (paser) pomagający w ukryciu samochodu pochodzącego z przestępstwa może odpowiadać w całości za szkodę wyrządzoną tym przestępstwem w świetle art. 46 § 1 k.k.”. Stwierdzić jednak należy, że stanowisko wyrażono w przywołanym wyroku nie może mieć automatycznego zastosowania w niniejszej sprawie, z uwagi na jej specyfikę. Wszak zauważyć należy, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył wniosek o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wypłacenie kwoty 18.072 zł tytułem różnicy pomiędzy wartością wypłaconego odszkodowania a sumą uzyskanej ze sprzedaży odzyskanej i przekazanej koparki (...) S.A. w W.. W pierwszej kolejności wskazać należy, że obowiązek naprawienia szkody, przewidziany w art. 46 § 1 k.k., dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono w całości albo w części (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt III KK 27/13). Tymczasem w realiach niniejszej sprawy- co słusznie odnotował Sąd pierwszej instancji- koparka będąca przedmiotem czynu zabronionego została przekazana spółce leasingowej (...) S.A. Podzielić w tym zakresie należy zapatrywania Sądu meriti, że miarą dla oceny poniesionej szkody przez pokrzywdzonego na skutek czynu oskarżonego nie może być wartość wypłaconego odszkodowania, które wszak nastąpiło w wyniku zgłoszenia przez K. R. fikcyjnej kradzieży tej koparki. Tymczasem przy orzekaniu tego środka można uwzględnić tylko te składniki lub elementy szkody, które wynikły bezpośrednio z zachowania się sprawcy lub ze skutków tego zachowania się. Stąd też stosownie prostego mechanizmu obliczenia szkody w postaci odliczenia od wartości odszkodowania kwoty uzyskanej ze sprzedaży koparki nie jest w realiach niniejszej sprawy uzasadnione.

Ostatnią kwestią, która umknęła uwadze skarżącemu jest ta okoliczność, że choć naprawienie szkody o jakiej mowa w art. 46 § 1 k.k. z natury rzeczy winno spełniać swą funkcję kompensacyjną, jednak jest to głównie środek penalny, co sprawia, że przy kształtowaniu jej wysokości niezależnie od rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, należy uwzględnić warunki osobiste oskarżonego, w tym też możliwości materialne, pozwalające na stosowne miarkowanie takiego środka. Orzeczenie w takiej sytuacji obowiązku naprawienia szkody w wysokości przewyższającej wartość odzyskanej i sprzedanej koparki w ocenie Sądu odwoławczego, stanowiłoby niczym nieuzasadnioną dolegliwość karną dla oskarżonego.

Marginalnie wskazać należy, że jeżeli oskarżyciel posiłkowy wyraża przekonanie, że fakt odzyskania przedmiotu przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. nie wyczerpuje jego roszczeń cywilnoprawnych wobec jego sprawcy, ma przecież możliwość wystąpienia na odpowiednią drogę prawną w celu uzyskania zaspokojenia finansowego.

Bez względu na powyższe na uwzględnienie zasługiwał zarzut rażącej niewspółmierności kumulatywnej kary grzywny orzeczonej w związku ze skazaniem za czyn z art. 291 k.k. w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na 150 złotych. Zarzut ten jest jednak skuteczny jedynie w odniesieniu do konieczności skorygowania wysokości jednej stawki. Stwierdzić bowiem należy, że wymiar stawek dziennych w pełni oddaje

zakres kryminogeny przypisanego oskarżonemu czynu, zważając na podejmowane przez oskarżonego czynności wykonawcze, dobro prawne na które ukierunkowane było przestępcze działanie S. B. oraz wartość koparki, stanowiącej przedmiot przestępstwa. Wbrew jednocześnie argumentacji skarżącego za decydującym argumentem oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, nie może stanowić porównanie do zachowań podejmowanych przez K. R.. Wszak kary i środki karne orzeczone są na zasadzie indywidualizacji i nie można ich orzekać, który notabene w niniejszej sprawie nie występował w charakterze oskarżonego. Powyższe okoliczności nie mogły jednak być podstawą do określenia wysokości jednej stawki, gdyż w tym zakresie stosownie ma regulacja z art. 33 § 3 k.k. Zgodnie z przywołanym przepisem, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Zauważyć należy, że aktualna sytuacja oskarżonego w odniesieniu do okresu z początku niniejszego postępowania uległa istotnemu pogorszeniu. Z przedstawionych przez obrońcę dokumentów wynika, że działalność gospodarza S. B. przynosi jedynie nieznaczny dochód, a wymieniony jest obciążony zobowiązaniami kredytowymi w znacznej wysokości, zaś jak wynika z jego oświadczenia złożonego przed Sądem pierwszej instancji, na utrzymaniu ma jedno dziecko (k.265v, k.265-267). W takiej sytuacji ustalony przez Sąd meriti wymiar jednej stawki grzywny ukształtowany na kwotę 150 złotych, stanowi nieuzasadnioną dolegliwość dla oskarżonego, w kontekście całokształtu rozstrzygnięcia o karze i wymaga dokonania stosownej korekty. Stąd też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że w odniesieniu do orzeczonej w pkt Ib kary grzywny ustalił wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.)

W zakresie orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej podzielić należy w pełni zapatrywania zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku co do społecznej szkodliwości czynów, stopnia zawinienia, celów wychowawczych i ogólnoprewencyjnych. Rozstrzygnięcie o środku probacyjnym, uwzględniające uprzednią niekaralność oskarżonego, jest również prawidłowe.

Mając na uwadze zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu argumenty, Sąd odwoławczy, nie dopatrując się również uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, zmienił wyrok w opisanym powyżej zakresie, w pozostałym orzeczeniu jako słuszne utrzymując w mocy (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.).

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, z uwagi na sytuację materialną i osobistą oskarżonego, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Na podstawie zaś art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. kwotę 520 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.